

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

LV. De Congregationibus Gallicano, & primò de reformatione Canonici
Ordinis facta per B. Iuonem Beluacensem Episcopum Carnotensem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

Rectores suarum Ecclesiarum praevidendi postlabantur, ita etiam clerici regulariter reformati per hunc venerabilem virum sanctum Iuonem. Quarto habes hinc etiam zelum feruentissimum huius sancti viri in dignitate suorum clericorum more alterius Augustini, aduersus conculcantes ordinem canonicum acerrime defendenda. Ne autem exilium, illum Carnotensium canonicorum curae incumbentem, suorum Beluacensium solitudinem neglexisse, lege aliam illius epistolam, qua ex Episcopatu Carnotensi scribit ad Mansuetum Remorum Archiepiscopum, in qua inter alia haec habet: *Quam ex breui lupor am incursum aggrauata sit Beluacensis Ecclesia, non est necessarium vestram docere prudentiam; sed quia illa me genuit, & fundamenta Religionis in me posuit, cum illa informat, non possum non infirmari. & rursus in alia ad suos canonicos Beluacenses: Praesens animo, corpore vero absens exopto, & exhortor, ut pacem selement, & sanctimoniam, haec vouisti, haec debetis, haec exhibeat magis: per haec bono odore distingo, qui haec tunc a vobis processit, & sacraliter Ecclesia vestra multiplicabit, & de virtute in virtutem ut filij pacis, in pace in idipsum dormiet.*

IV. Quinto colligitur etiam ex supradictis epistolis, quam ob causam beatus Iuo, etiam nullius certa congregationis autor fuerit, sed solum Beluacensem S. Quintini praeposituram, & alias in suo Episcopatu canonicas reformauerit, dicatur nihilominus canonice ordinis in Ecclesia Gallicana restaurator, id namque duplici ratione verissimè dicitur. Et primo quidem, quia quemadmodum Episcopi Africani videntes clerum Hippontensem à D. Augustino reformatum, eius exemplo certatim suas Ecclesias regulariter instituire ceperunt, vnde reformatio per B. Augustinum Hippone inchoata, breui per omnes Africae, ac etiam aliarum Regionum prouincias obuenit: ita exemplo beatissimi Patris Iuonis Episcopi, etiam alij Praelati Galliarum suos clericos iuxta normam antiquae disciplinae canonicae instituire, seu potius restituere ceperunt. Secundo quia quemadmodum clerici à B. Augustino instituti ad cathedras, & alias inferiores Ecclesias assumpti, ipsi quoque in suis Ecclesijs canonicos regulariter videntes instituire ceperunt: ita clerici per S. Iuonem reformati, ipsi quoque alias Ecclesias reformare ceperunt.

Hinc demum colligitur, vnde Ioaehimi error corrigatur, qui alij errandi occasio extitit, asserentibus, canonicos regulares, qui nunc sunt in Gallijs vel in Italia, non esse de illis à sanctis Apostolis institutis, & per B. Augustinum, & alios Episcopos reformatis, & olim in cathedralibus existentibus, sed longe postea per B. Arnulphum Episcopum Lugdunensem institutos, & ab illis prioribus diuersos: & de istis posterioribus loqui sacros canones, & Benedictum XII. in Bulla Gene-

ralis Reformationis, quod dixerit Emanuel Rodriquez tom. 1. quaestionum Regularium, quaest. 1. art. 1. & ante illum Hieronymus Romano ab eodem relatus, & autor supplementi Chroniconum lib. 12. sub anno 1106. & 1107. & Antonium Maria Galleus in Allegationibus pro monachis Gallicanis pag. 151. num. 31. & Ioannes Marqueti Eremita Augulienensis supra cap. 2. Relatus. Error enim primò, dicitur inquit canonicos regulares, qui nunc sunt in Gallijs, originem habuisse antea, cum saltem dicere debuisset, originem habuisse circa annum 1080. ante quod tempus iam B. Iuo suam Ecclesiam reformauerat. Secundo cum iam canonicos regulares in Gallijs, & in Italia à B. Arnulpho ceperit, cum antea existerent in Gallijs canonici per B. Iuonem reformati, & alij de quibus supra in progressu dictum est, ac etiam in Italia. Tertio cum inquit, istos, qui nunc sunt, esse alterius rationis ab antiquis Cathedralibus, cum lus canonicum, & S. Concilia, & signanter littera Benedicti XII. indistincte de omnibus loquuntur, & omnes illos eiusdem naturae, ac instituti supponant. Sed de his supra cap. 2. dictum est, & inferius etiam cap. 68. aliquid addemus.

CAPVT QVINQVAGESIMVM SEXTVM.

De Congregatione Gallicanacanonice Regularium sancti Ruffi nuncupata.

icturus de antiqua & praedicta congregatione canonicorum sancti Ruffi nuncupata, priusquam de illius primordijs, & procuritibus, nonnullis scribentium erroribus circa illius originem,

tempus, & locum primariae institutionis, ac etiam institutorem relegendos, & rescindendos necessarium existimaui. nam omnes ferè quotquot de hac ipsa congregatione scripserunt, vultu quum Prophetam Ioaehimum secutos, vel circa illius autorem, vel circa titulum, vel locum, vel tempus institutionis, vel tandem circa ipsam institutum hallucinatos, & deceptos inueni.

Primus autem scribentium error circa hanc congregationem fuit illorum, qui crediderunt, illam ab autore S. Ruffo nuncupatam, cum res veritas sit, non ab autore sic dictum, sed ab Ecclesia, in qua prima ipsius fundamenta sunt constituta, quae fuit Ecclesia S. Ruffi iuxta ciuitatem Auenionensem, vbi B. Ruffi Christi discipuli, & praemissus eius civitatis Apostoli, & Episcopi sacra paginam quae fuerunt, ut statim ostendunt.

Secundus error ferè communis fuit illorum, qui

crediderunt, locum primarium illius institutionis esse prope ciuitatem Valentiam in Delphinato: nam secundum rei veritatem is locus non fuit Ecclesia S. Ruffi iuxta Valentiam, sed iuxta ciuitatem Auenionensem, haec circa annum Domini 1100. primo illo monasterio apud Auenionem per Hereticos Albigenes vastato, & euerisio, quosdam Valentiam commigrantes, ibique novam Ecclesiam sub titulo S. Ruffi excitantes conuenerunt, eandem Ecclesiam in caput vniuersalis congregationis erigentes. Quod & Renatus Choppinus in suo Monastico lib. 2. tit. 1. §. 20. notauit, & ibi euidenter ostendunt litterae Paschalis II. ad Odoarium Abbatem anno 1115. sub hac forma: *Interdiximus Episcopis seruis seruisque Dei dilectis dilectis abbatibus canonicis & S. Ruffi, quia in Episcopatu Auenionensi est, quiaque successarius regularium congregatorum in perperam. Religiosis desiderijs dignum est locum praebere asserimus, ut fideles deuotio ceterum sancti Ruffi, ut promissa nec deuotione tua praesentibus abbas, B. Ruffi Ecclesiam, cui Deo autore praesides, cum omnibus ad ipsam pertinentibus sub tutela apostolica te tota excipias etc.*

Tertius error etiam communis fuit illorum, qui dixerunt cum eodem Abbate Ioaehimo hanc congregationem anno 1100. vel postea institutam.

Quartus autem hic error ex litteris Urbani II. anno 1097. ad Abbatem S. Ruffi directis, quarum mentio Renatus Choppinus loco proxime allegato, ac etiam Innocentius VIII. in privilegio eadem congregationi factò, & statim subiungentibus litteris ipse Urbanus monasterium S. Ruffi magnae tunc laude sanctitatis ecclesiae in signum privilegio communitur, quas litteras Ioannes Manducius lib. Venatorij cap. 2. in principio & cap. 2. dicit suo tempore in Archiuo S. Ruffi Valentiae extitisse, ab eius loci canonicis acceptas: easque magna ex parte referre. directae sunt Adalberto Abbati, & fratribus illius vitam canonicam professis, quibus institutionem canonicam in illis extitisse, illorum institutum prolatum, & distinctè prohibet, ne cui liceat illum statum mutare, & in tota terra huiusmodi praesentibus fratribus vestri saporis dulcedinem mutare, in alterum commutare.

Quartus error pariter communis fuit circa illius autorem, quem alij fecerunt quemdam B. Arnulphum Episcopum Lugdunensem, alij B. Rufinum Episcopum Auenionensem, alij Arnulphum non Ruffo confudentes, aut Arnulphum Auenionensem, aut Rufinum Lugdunensem Episcopum asserunt, quae omnia illorum pace diuinando, vtiis errando dixerunt. Primo quia huius Ruffi, sine Arnulphi, qui dicte congregationis autor fuit, nulla apud canonicos dicte congregationis, siue ex vetustis illorum monumentis, siue ex antiquorum traditione noticia habetur. Secundo quia praeter B. Rufinum Christi Domini discipulum, & primum Auenionensem Episcopum nul-